

ת"ד 7862/12/11 - מדינת ישראל נגד שוקי אסור

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 7862-12-11 מדינת ישראל נ' אסור(עציר)

בפני	כב' השופטת מגי כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	שוקי אסור (עציר)

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו את העבירות הבאות:

1. נהיגה בקלות ראש עבירה לפי סעיף 62 (2) יחד עם סעיף 38 (2) וסעיף 27 ב(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א 1961 (להלן: הפקודה).
2. גרימת תאונה בה נפגע אדם עבירה על תקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה לתקנות התעבורה תשכ"א 1961 (להלן: התקנות), יחד עם סעיף 68 וסעיף 27 ב(א) לפקודה.
3. נהיגה על פני שולי הדרך עבירה על תקנה 38 (א) לתקנות, יחד עם סעיף 68 וסעיף 27 ב(א) לפקודה.
4. הפקרה אחרי פגיעה עבירה לפי סעיף 64 א (א) יחד עם סעיף 27 ב(א) לפקודה.

מכתב האישום עולה כי בתאריך 02.04.2008 בשעה 06:30 או בסמוך לה נהג הנאשם ברכב מסחרי מ.ר. 96-557-09 (להלן: "הרכב") בכביש 4 מדרום לצפון בסמוך לצומת השרון.

במועד האמור נהג הנאשם על גבי שטח השול הימני בצד הכביש, ושני גלגלים שמאלים על הנתיב הימני בכיוון נסיעתו, כאשר באותה עת שהה הולך רגל "משה" על השולים הימניים של הכביש בכיוון נסיעתו, של הנאשם לכיוון המדרכה. הנאשם פגע בהולך הרגל באמצעות הכנף הקדמית והצד הימני של חזית המזדה לאחר מכן עלה על המדרכה ונעצר כתוצאה מהתאונה הולך הרגל נותר שוכב על השוליים הימניים ולמכונית נגרם נזק בשל התאונה. כתוצאה מהתאונה נגרמו "למשה" חבלות בגבו התחתון ובברך ימין ומשה פונה לבית חולים.

לאחר התאונה המשיך הנאשם בנסיעה עם רכבו לכיוון צפון מבלי שיצא מרכבו לעמוד על תוצאות התאונה, להגיש סיוע לנפגע, לקרוא לכוחות ההצלה ומבלי להשאיר פרטים.

הכפירה:

בישיבת הקראה שנערכה ב 15 ינואר 2013 הנאשם כפר הנאשם באמצעות ב"כ בנהיגה, באחריות לתאונה וטען כי הרכב נגנב עובר לתאונה.

ב"כ הנאשם אף ביקש שלא העיד לחובת הנאשם את אשתו עת/5.

הצדדים טענו בעניין הן בכתב והן בע"פ, ובהחלטתי מיום 10.03.13 (עמ' 14 ש' 13) קבעתי כי העדה תעיד והלן נימוקי החלטתי.

פקודת הראיות קובעת:

סעיף 2:

"הכל כשרים להעיד בכל משפט, בכפוף לאמור בסעיפים 3 ו-4, ואין אדם פסול להעיד מפני שהוא בעל דין בתובענה אזרחית, או מתלונן או נאשם במשפט פלילי, או מפני שהוא מעבדו, עובדו, בן זוגו או קרובו של התובע, המתלונן, הנתבע או הנאשם, או מפני שהורשע או נושא עונש על עבירה":

סעיף 3 סייג לעדותם של בני זוג:

"במשפט פלילי אין בן זוג כשר להעיד לחובת בן זוגו, ואין כופים אותו להעיד לחובת אדם המואשם יחד עם בן זוגו בכתב אישום אחד".

סעיף 5 עדות מותרת:

"הסייגים שבסעיפים 3 ו-4 לא יחולו במשפט פלילי בשל אחד מאלה:

(1) חבלת גוף או אלימות או איום באחד מאלה;

...(2)

...(3)

..."(4)

בספרו **"על הראיות"** (כרך א' עמ' 450), התייחס כב' השופט קדמי לעבירה חבלת גוף או אלימות.

ע"פ הסברו של כבוד השופט קדמי לחבלת גוף ניתנה משמעות רחבה ביותר בכל "פגיעה" בגוף הקורבן, ולא דווקא בפגיעה הגורמת חבלה גופנית של ממש.

וציין בסעיף 2 ז) (כרך א עמ' 456) **"קבע בית המשפט "לשונו של סעיף 5 (1) ... אינה מגבילה את תחולתו לעדות ישירה בדבר נקיטה באלימות; אלא קובעת בצורה כללית כי הסייג בסעיף 3 לא יחול במשפט פלילי בשל "חבלת גוף או אלימות"**

בע"פ 70328/04 קבע כבוד השופט ברלינר אב"ד בימ"ש המחוזי ת"א מיום 6.2.2005

לעניין סעיף 5(1) הקובע כי הסייגים שבסעיפים 3 ו-4 לא יחולו במשפט פלילי, בשל אחד מאלה: חבלת גוף

או אלימות או איום באחד מאלה - מעלה ב"כ המערער שתי טענות:

... כפי שמציין י' קדמי, בספרו על הראיות, חלק ראשון, 2004, עמ' 398, המבחן להיותה של עבירת חבלה או אלימות, הוא תוצאתי: כל עבירה שתוצאתה פגיעה בגוף, גם אם אין מדובר בחבלה מכוונת אלא בחבלה שנגרמה ברשלנות, עולה בגדר החריג הקבוע בסעיף (1)5 הנ"ל.

מסקנה זו עולה בקנה אחד עם פרשנות בית-המשפט העליון למושג "אלימות" בהקשר ראיתי.

כך, קבע כב' השופט זוסמן ב-ע"פ 64/55 היועץ המשפטי נ' שמואל וולפוביץ, פ"ד ט(2), עמ' 785, בעניין אמרה של קורבן אלימות, כי גם מעשה רשלנות הינו בגדר "אלימות", מאחר שתוצאתו היא פגיעה פיזית בקורבן: "יש למדוד את כשרות ההודעה לפי קנה מידה אובייקטיבי בלבד, היינו, לפי מצבו של הקרבן אשר מסר את ההודעה. מבחינתו אין נפקא מינה בכך אם המעשה נגרם על-ידי משהו במזיד או ברשלנות. די בכך שהקרבן נפגע כתוצאה מכוח שהופעל כלפי גופו". (עמ' 786, ההדגשה במקור - ד'ב')

בע"פ 500/77 נקבע:

"סעיף 5 בנוסחו החדש אינו מצטמצם לעבירה של אלימות אותה ביצע האב כלפי הבן או הבן כלפי האב, אלא יש בו כדי להכשיר עדותו של הבן בכל משפט של האב בו מואשם זה האחרון במעשה אלימות או חבלת גוף,...."

במקרה שלפנינו הנאשם מואשם בגרימת תאונת דרכים וגרימת חבלות להולך הרגל, אשר ע"פ הפרשנות הדוקטרינרית והפסיקה כפי שצוטט לעיל מהוות עבירות אלימות, מכאן שעדותה של אשת הנאשם מותרת במקרה זה וכך קבעתי.

פרשת התביעה:

הוגש תיק מוצגים ע"י ב"כ המאשימה בהסכמה המכיל:

1/ת - הודעת הנאשם מתאריך 02.04.08.

2/ת - הודעת נאשם מתאריך 03.04.08.

3/ת - הודעת נאשם מתאריך 15.04.08.

4/ת - הודעת נאשם מתאריך 25.05.08.

5/ת - דוח פעולה מתאריך 02.04.08.

6/ת - הודעת העד ברוך גולן מתאריך 26.05.08.

7/ת - דוח פעולה ליאור אורן מתאריך 09.04.08.

8/ת - תעודה מוסדית מחברת פלאפון.

ת/9 - פלט שיחות ואיכונים לטלפון 050-7896569.

ת/10 - פלט שיחות ואיכונים לטלפון 050-4744556.

ת/11 - פלט בעלויות מטעם חברת בזק.

ת/12 - תעודת ביטוח לרכב 96-557-09.

עת/9 רפ"ק חגי וקס:

ראש מעבדה ניידת ומומחה לזירת עבירה, ערך חוו"ד לעניין תאונת הדרכים מוגש ומסומן ת/13 ותיקון טעות קולמוס ת/14.

זומן ע"י בוחן תנועה גדליה חיים לבדוק "הרכב" שחשוד כמעורב בתאונת דרכים, בתאריך 02.04.08 כאשר ע"פ הגרסה הראשונית טען בעל הרכב כי הרכב נגנב.

הרכב נמצא בתאריך 09.04.08 והוא בדק את הרכב בתאריך 14.08.08 בתחנת כפ"ס ותפס ממצאים הבאים מתוך הרכב:

1. מאפרה ובה 27 בדלי סיגריות.

2. מנעול התנעה תחת ההגה ללא סימני פריצה.

3. עיתון יומי מתאריך 02.04.08.

העד ערך בדיקת סימנים חיצוניים בלבד ממנה עלו הממצאים הבאים:

1. שבר בחלק הימני התחתון של שמשות רכב גובה 1.1 מטר (תצלומים 1-4).

2. מכסה מיכל דלק ברכב סגור וללא סימני פריצה (תצלומים 5,6).

3. סימן מעיכה בפח בכנף ימנית קדמית בגובה כ- 1 מטר מהקרקע (תצלום 7 א').

4. כיפוף בפח מנעול דלת ימנית קדמית ללא סימני פריצה חיצוניים (תצלומים 7,8 ב').

5. כיפוף בפח מנעול דלת שמאלית קדמית ללא סימני פריצה (תצלומים 9-12).

העד לא מצא סימנים המאפיינים פריצה למנעולי הדלתות ואף לא למנעול ההתנעה (סוויץ'), וציין כי אינו יכול לקבוע בוודאות כי הכיפוף של הפגוש הימני קשור לתאונה.

לגבי השבר בשמשת הרכב - ציין כי הוא נגרם מפגיעה משמעותית שאינו יכול לקבוע מקורה.

ב"כ הנאשם הגיש דוח ביקור ראשוני בזירה של העד - סומן נ/1 .

עת/12 דלית ספיר -

פקידת קבלה במוקד ארצי אילן זגנות רכב בחולון, מקבלת שיחות שמשות ומפנה אותם לתיקון השמשה.

צינה כי מס' הטלפון של המוקד, 03-6534444 ושכל השיחות מוקלטות.

העדה העידה על שיחה שהתקיימה לפני כ - 5 שנים עם אישה, שהתקשרה לברר לתיקון שבר בחלון הרכב.

באמצעותה צורף דיסק השיחה - ת/15 וכן הוגש תמלול השיחה.

עת/14 מר יהודה נובוסלסקי

מומחה מז"פ ערך חוו"ד סומן ת/16

התבקש לבדוק האם יש סימני פריצה לרכב , והאם המכונית הותנעה ללא מפתח מתאים

חוות הדעת נערכה ב- 03.07.08 ונבדקה ע"י ראש מעבדה.

הסביר כי תיק זה שוחזר ע"פ זיכרון המחשב מאחר הייתה שריפה בארכיון.

החוות דעתו אינו שולל אפשרות לפריצת הרכב בעבר אף לא מצא סימנים שהרכב הותנע שלא באמצעות מפתח מתאים.

הוא ערך את הבדיקה עם מפתח שקיבל מהחוקר, שהתאים למנעול אחת הדלתות ולמנגנון ההנעה (סוויץ'), מסביר כי לכל מנעול יש צירוף נעילה שנקרא קומבינציה, מסביר שאם משהוא היה משחק עם המנעול המפתח לא היה נכנס פנימה.

מוסיף שיש כל מיני כלים המחקים את הפעולה של המפתח אך דבר זה מסוכן במצב נסיעה כי ההגה יכול להינעל בכל סיבוב ולכן הפורצים שוברים את המנעול כדי שההגה לא ינעל בנסיעה.

עת/7 - מר שמואל לוי

חוקר עבירות תנועה מרחב שרון - עד ראיה לתאונה :

עדויות מוגשת ומסומנת ת/19.

סיפר כי באותו בוקר של התאונה הגיע לצומת בית ליד בסביבות השעה 06:00-06:30, המתין לאוטובוס לכיוון דרום, עם הפנים לכיוון כפ"ס, שמע חריקת בלמים ורעש וראה טנדר לבן, מסוג מזדה, בלי ארגז שנסע מדרום לצפון כאשר זה הרכב היחיד שהיה במקום, כאשר ראה את הרכב עולה ויורד, לאחר מכן הטנדר נעצר, לא ראה את הפגיעה, בשל מעקה בטיחות, כאשר כל האירוע היה פחות משניה.

לאחר כמה שניות הרכב נסע מהמקום ואז התרומם, ראה אדם שוכב על הכביש, הבין שהטנדר פגע בו, חצה את הכביש וניגש לנפגע שגנח מכאבים.

עוד סיפר כי, במקום נכחו חייל וחיילת שעזרו לו עם הנפגע, ואזרח שרשם את מס' הטנדר על פתק (ת/18), ופרטיו נמסרו לידי שוטרת שהגיעה לטפל באירוע.

הוסיף כי בהמשך אותו היום הגיע למקום עבודתו בתחנת כפ"ס, קיבל שיחת טלפון מאזרח שרכבו נגנב והוא אמר לו להגיע להגיש תלונה.

הנאשם הגיע לתחנה והופנה למש"ל להגשת תלונה, בזמן שהמתין, הגיע רכז הבוחנים ירמי ושאל אם משהוא הגיע להגיש תלונה על גניבת רכב, העד הצביע על הנאשם.

עת/1 חיים גדליה

חוקר תאונות דרכים ערך את המסמכים הבאים:

זיכרון דברים מתאריך 25.05.08 ת/20.

זיכרון דברים מתאריך 02.04.08 ת/21.

סיפר כי יצא יחד עם בוחן בשם נדני לטפל בתאונה.

בת/21 תיעד שיחת טלפון עם הנאשם למס' 0504744556, בשיחה מסר לו הנאשם שהרכב נגנב.

בת/20 תיעד שיחה עם עת/5 אשת הנאשם מתאריך מ 25.08.08, בו מסרה לו בין היתר כי הילד תרגל מספרים בטלפון שלה.

העד גבה עדותה של אשת הנאשם עת/5 תחילה כעדות פתוחה ואח"כ כעדות תחת אזהרה מאחר ולא הייתה מדויקת בעדותה.

העד סיפר כי ע"פ צו בימ"ש לאיכון טלפונים של הנאשם 050-7896569 וכן מס' הטלפון של אשת הנאשם 050-4744556, מפנה ל ת/9 ו- ת/10 - מהם ניתן ללמוד כי הנאשם מוציא שיחות באזור חדרה, קיסריה, נתניה דרום, שפיים, רשפון, רוקח באזור בו נמצא הרכב נטוש, בזמן שאשתו טוענת שהוא נמצא אתה במיטה, והילד תרגל מספרים בטלפון, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם עדותה (עמוד 49 ש' 1-6).

העד אינו זוכר שביקר בביתו של הנאשם עם השוטר זנדי.

בחקירתו הנגדית אישר העד נ/2 תכתובת במיל בין עת/1 לעת/14 - זימון חו"ד מקצועית.

העיד כי המקום בו עמד הולך הרגל מוגדר בהגדרת החוק כ"דרך".

ב"כ הנאשם מבקש להגיש צו מעצר מיום 03.04.08 - נ/3.

עת/3 משה מלכה

להלן: "הולך הרגל".

באמצעותו הוגשה תעודה רפואית של העד ת/22.

סיפר כי ביום התאונה נסע במונית שירות לכיוון עבודתו בבית ליד, הגיע למקום בשעה 07:20, ירד מהמונית מצד ימין בשול, כ-10 מ' לפני המדרכה, החל ללכת כ-2 מ' מהשול לכיוון המנהרה כדי לחצות לצד השני, ולפתע הרגיש שהוא מתרומם למעלה נזרק, לא יודע מאיפה, נחת על האדמה התגלגל מס' פעמים לפחות 3-4, הגיע עד המדרכה והרגיש שרכב עובר ליד ראשו, הרכב עלה המדרכה ואז הבחין כי מדובר ברכב בצבע לבן.

שולל שהוא נפל מבהלה, וטוען כי הרכב פגע בו מאחורה, באזור הגב בתחתון וחלק תחתון של הרגלים, ניגש אליו בחור, לאחר מכן פונה באמבולנס לביה"ח לנדיאו טופל ושחרר לאחר מס' שעות, כתוצאה מהתאונה נקבעו לו 5% נכות

עת/2 זנדי אמיתי

בוחן וחוקר ערך את המסמכים הבאים:

ת/23 - זיכרון דברים מיום 02/04/08.

ת/24 - חו"ד פלטי שיחות יוצאות ונכנסות למנויים.

ת/25 - דוח בוחן.

ת/26 - תרשים בוחן.

ת/27 - לוח תצלומים.

וחקר את אשת הנאשם גלית אסור.

הבהיר בחקירתו כי את תרשים, תאונת דרכים, דוח בוחן, לוח תצלומים ערך ביום 02.04.08 כאשר חלק מהתצלומים בוצעו בתאריך 01.05.08.

ע"פ הממצאים בשטח וברכב וכן עדויות עדי ראיה והולך הרגל הגיע למסקנת הבאות:

1. הרכב נסע בכביש 4 מדרום לצפון, כשחלקו הימני על השול הימני וחלקו השמאלי על הנתיב הימני.
 2. הרכב בלם עם הגלגלים הקדמיים, כאשר גלגל ימין קדמי נמצא מעבר לשול ימין 0.65 וגלגל שמאלי קדמי בנתיב הימני מבין 4 נתיבים.
 3. בסוף הבלימה הרכב עלה על המדרכה ע"פ סימני חריצה במדרכה.
- מצא חריצים באורך 0.7 סמוך למקום התאונה, וסימני בלימה על המדרכה המעידים על עליית הרכב על המדרכה בסוף הבלימה.
- הבוחן קבע כי הרכב נסע במהירות שלא פחות מ- 46.8 קמ"ש בסוף הבלימה זמן הפגיעה וזאת ע"פ סימני הבלימה מהגלגלים הקדמיים (עמ' 118 ש' 7, עמ' 82 ש' 6)

הבוחן מפנה לתצלומים 18 והלאה ושולל סימני התפרצות הולך הרגל מאחר ולא היו סימני שבירה של הגה הרכב.

הבוחן לא שלל אפשרות, שהשבר בשמשה לא נעוץ בתאונה, אולם ע"פ הממצאים הגיע למסקנה כי ככל הנראה הנזק בשמשת הרכב נגרם כתוצאה מפגיעה בפלג גופו העליון של הולך הרגל, מאחר וע"פ כיוון נסיעתו של הרכב הולך הרגל נזרק מלפנים לאחור (עמ' 79 לפרוטוקול).

באשר לקביעתה של עת/9 שאינו יכול לקבוע את מקור השבר בשמשה הסביר כי העד אינו בוחן תאונות דרכים, ואינו יודע אופן הטלת הולכת רגל כתוצאה מפגיעתו.

באשר למעיקה בכנף הימני קדמי קבע שמקורה כתוצאה מפגיעה בהולך הרגל על סמך עדותו של הולך הרגל, סימני בלימה והיעדר חילופי צבע.

לא נקבע מקום האימפקט, מאחר והפגיעה במהירות נמוכה יחסית.

הבוחן מצא לציין את המראה הפנימי של הרכב ללא סימני שבירה או חיטוט המעידים על פריצה לרכב תוך הפניה לתמונות 18 והלאה.

העד הכחיש כי תחקר את בנו הנאשם, ואינו יודע מדוע לא נלקחה תלונה מהנאשם.

עת/5 גלי אסור

סיפרה כי ביום האירוע, הנאשם קם בסביבות השעה 06:30-06:45 היא הייתה בחופשה, הנאשם קם עם הילד נתן לו לאכול והלביש אותו יצא לחצר יחד עם הילד כדי לעשן, אז שם לב שהאוטו איננו, נכנס ואמר לה כי האוטו כנראה נגנב.

העידה כי הנאשם הוא בעל הרכב והנהג העיקרי בו.

בהמשך סיפרה כי התקשרה לחברת הביטוח ונאמר כי הרכב מבטוח בביטוח חובה שמשות וצד ג'.

אז התקשרה לחב' השמשות ובדקה לגבי תיקון שבר בשמשה בצדו הימני, שהיה עובר לגניבה וזאת במקרה שימצאו את הרכב, מאחר וידעה כי הרכב לא יגיע רחוק, כי נתקע כל הזמן.

כמו כן התקשרו למשטרה, והנאשם נסע במונית לתחנת המשטרה והיא נסעה עם אמו, החבר שלה והילד לתחנת המשטרה, נחקרה שם ע"י החוקר אמיתי כאשר בחדר היה נוכח גם השוטר גדליה.

אשר בסיום החקירה פנה לבנה הקטין (דאז בן 5) ושאל אותו שאלות.

העדה מסרה כי מספר הטלפון שלה באותו תקופה הוא 0504744556 (עמוד 91 ש' 13) ושל הנאשם 0507896569 (עמוד 91 ש' 15), כאשר היו להם טלפונים נוספים מירס אצל אמו של הנאשם, טוקמן וטלפון בבית.

בהקשר למכשיר הטלפון של הנאשם סיפרה לראשונה כי יום לפני התאונה החזירה לו בתו את המכשיר (עמוד 96 ש' 24-28), בהמשך יצא הנאשם לשתות קפה עם אשר, החבר של אמו, בשעה מאוחרת הבחין כי הטלפון לא ברשותו, התקשר לאשר, ואשר אמר לו שאכן הטלפון ברכב ויחזיר לו את הטלפון בבוקר (עמוד 94 ש' 11-15).

העדה הסבירה כאשר ידעה מה קרה עם האוטו הבינה את המשמעות של הטלפון, לכן מוסרת את הסברה כעת(עמוד 103 ש' 1, 3, 5).

עוד הסבירה כי בעדותה השנייה שמרה על זכות השתיקה לאחר שהתייעצה עם עו"ד.

העדה מאשרת כי אכן מסרה לחוקר כי שיחות מהטלפון שלה לטלפון של הנאשם היה תרגול מספרים ע"י הבן אולם אמירה זו הייתה הלצה במסדרון (עמוד 110 ש' 18-19).

עת/ 11 - ברוך גולן

עד ראיה באמצעותו הוגש ת/6.

סיפר כי נסע על כביש 4 מכיוון צפון לדרום, אחרי רכב הנאשם במרחק קצר של כ- 50-70 מ' כאשר הם היו יחידים על הכביש והתנועה בכביש הייתה דלילה יחסית (עמ' 132 ש' 1-11).

ראה את הרכב סוטה, פוגע במדרכה, פוגע במשהו ואז ראה אדם עף והרכב נעצר, הנוסעים ברכב בעלי חזות ערבית מסתכלים מהחלונות, שהוא התקרב ראה אדם שוכב על אי התנועה, אז הגביר מהירות ורשם את מס' הרכב בטלפון שלו עוד לפני צומת בית ליד ומשם העתיק את המספר על כרטיס ביקור.

לאחר שרשם את המספר חזר ברברס למקום התאונה וחסם את הנתיב עם רכבו, אז ראה שוטר על אזרחי שרץ לעברו ושאל אותו אם הספיק לרשום את מס' הרכב, הוא מסר את כרטיס הביקור עם מס' טלפון לשוטרת (ת/18), חיכה למד"א ואז נסע לעבודה.

העד הבהיר כי חסם נתיב וחצי מאחר והולך הרגל שכב חצי על הכביש וחצי על המדרכה ושהרכב פגע בו כאשר הוא הלך על מדרכה קטנה והרכב עלה עם שני גלגלים על המדרכה פגע בהולך הרגל וחזר לנתיב וכתוצאה מהפגיעה הולך הרגל עף לנתיב הנסיעה (עמ' 132 ש' 26-27, עמ' 134 ש' 1-2, ש' 6-7, ש' 10).

העד הבהיר כי האירוע היה בשעות הבוקר המוקדמות אך האור שהיה הספיק לו לראות אדם שעף (עמ' 121 ש' 28-32).

עת/ 16 אבי קמר

באמצעותה הוגשה חוו"ד מומחה ת/28

יועץ טכני המספק שרותי יעוץ והנדסה לחברת פלאפון, ערך חוו"ד מסתמכת על איכוני חברת פלאפון שיחות יוצאות ונכנסות של המנויים, בהתאם לפלטים שהופקו ע"י חברת פלאפון:

050-7896569 וטלפון 050-4744556.

מסביר את שטח הכיסוי לאתר גן שמואל או נחיאל חדרה אתר 16/12 ושלל אפשרות מנוי שאוכן באזור זה יכול להימצא באזור תעשייה נתניה הוד השרון או תל אביב בוודאות של 100%.

הסביר את החפיפה בין האתרים, וציין כי קיימת אפשרות זליגה אך בסבירות נמוכה כפי שהסביר בתחילה. מבהיר כי

עמוד 10

תתכן זליגה בין אתר 514 ל 515 בשטח עירוני כי המרחק בין 514 ל 514 הינו 700 מ' כאשר רדיוס בפיצוי הינו בהגזמה בין 500 מ' 1.5 ק"מ .

פרשת ההגנה :

עדות הנאשם:

אינו זוכר פרטים מדויקים מאחר וחלפו למעלה מ - 5 שנים, מכחיש כי פגע בהולך רגל וטוען כי בזמן התאונה היה בביתו בהוד השרון בשעה 07:30-07:45 לערך, התעורר, שיחק עם הילד הכין לו קורנפלקס, יצא החוצה לעשן ופתאום הבחין כי הרכב לא נמצא.

הודיע לאשתו, שהייתה במיטה, ולאחר מכן התקשר לאשר, בן זוגה של אמו, אשר יעץ להגיש תלונה במשטרה ולהודיע לביטוח וכך הוא עשה מהטלפון של אשתו (מאחר ויום קודם שכח את הטלפון במכונית של אשר).

אח"כ אשתו התקשרה לביטוח, התברר להם שיש ביטוח צד ג' שמשות גרירה, בהמשך התקשרה לברר איך לתקן את הנזק לשמשת הרכב מאחר וידעה שימצא בקרוב.

סיפר כי רכש את הרכב כ- 7-8 חודשים לפני שנגנב, היו לו הרבה בעיות מכניות והרכב הורד מהכביש. בין היתר סדק בצד ימין בחלון קדמי, מכות בפח מסביב לכל האוטו, כאשר לדבריו כל מפתח מניע את האוטו.

הנאשם אינו זוכר אם הוא יצר קשר עם המשטרה או אם המשטרה יצרה קשר אתו, אולם זוכר שוטר בשם גדליה שדיבר אתו בטלפון (עמ' 148 ש' 22-23, עמ' 149 ש' 2-3).

הנאשם אינו שולל שהתקשר למשטרת כפ"ס בשעה 09:21:50, (עמוד 158 ש' 23-31), והלך למשטרה בין השעה 09:00-10:00 (עמ' 148 ש' 18).

הנאשם סיפר כי שוטרים הגיעו לבית אמו לחפש אותו, היא נבהלה והתקשרה אליו לבדוק ואח"כ אשר ואמו הגיעו אליו לביתו בהוד שרון. אשר מסר לו את הטלפון, והנאשם נסע לתחנת המשטרה במונית שהזמינה אשתו עם הטלפון (עמ' 150 ש' 1-6, עמ' 162 ש' 27-28).

הסביר כי שיחה ראשונה שהוציא התקשר לאשר להגיד לו שהרכב נגנב (עמוד 162 ש', ש' 10, 18-19, 21).

שהגיע למשטרה חיכה ביומן להגיש תלונה, הגיע שוטר לקח אותו לחקירות תנועה, ולא הסכימו לקבל ממנו תלונה על גניבת הרכב (עמ' 150 ש' 22-24, עמ' 151 ש' 1-3).

הנאשם מציין כי נחקר ע"י שני שוטרים אחד מהם גדליה, ומעלה טענות באשר להתנהגות השוטר (עמ' 150 ש' 29-31).

הנאשם נחקר ממושכות בנוגע לשיחות יוצאות ונכנסות מהטלפון שלו, וכן בנוגע לעדותה של אשתו גלי.

הנאשם אישר כי קיבל הודעת תשלום עבור נסיעה בכביש 6 מחודש נובמבר 2012, אולם הוא לא נהג ברכב (נ/8).

ב"כ הנאשם הגיש:

דוח גרירה - נ/7.

הודעת תשלום כביש 6 - נ/8.

עה/1 יהודה סורסקי

ראש שלוחה דרומית מעבדה ניידת לשעבר.

ערך חו"ד נ/9

על אף שאינו מומחה ואין לו ניסיון למנעולים, מנגנון של המנעול וקידוד מפתחות, (עמ' 143 ש' 5-7, עמ' 21-24, עמ' 144 12-13), ומערכת חשמל רכב (עמ' 146 ש' 4-5) בדק האם חפץ המוכנס לסוויץ' מסובב אותו.

לטענתו המפתח הסתובב והצליח להפעיל את המנגנון, כי כנראה השיניים היו שחוקות, אם כי לא הצליח להניע את הרכב, ובעצם לא היה כל אות חשמלי על אף שחיבר מצבר חלופי (עמ' 145 ש' 22-25, עמ' 146 ש' 25, עמ' 145 ש' 23-25, עמ' 147 ש' 3-4, עמ' 31).

מאשר שהמפתח לא הוכנס עד הסוף ובעצם הרכב לא הונע לדבריו בשל כשל חשמלי.

על אף שאינו מומחה לזווית הטלה של הולכי רגל בזמן תאונה (עמ' 148 ש' 5-6) מתייחס בחו"ד כי השבר בזכוכית אינו כתוצאה ממגע עם הולך הרגל, וזאת לאור צורת השבר, והיעדר סיבים.

מוסיף שאם יביאו לו הוכחה שמצאו שברי זכוכית של מאיות מיליגרם ועד גרגרים של גרם זה ישנה את המסקנה שלו (עמ' 150 ש' 1-2, 12-13).

מאשר כי נאמר לו שהיה סדק שמשה קודם לכן דבר המשפיע על חוזק השמשה, אם כי אינו יכול לקבוע במקרה הספציפי (עמ' 150 ש' 25-31).

עה/2 ניר - קוסיטיקה בוחן תנועה.

עמוד 12

שחזור תאונות דרכים ויעוץ מקצועי בתנועה - ערך חוו"ד נ/10.

הגיע למסקנה כי נסיבות התאונה כפי שקבע הבוחן אינם עולות בקנה אחד עם הממצאים שנמצאו על הרכב בזירת התאונה וכי הולך הרגל לא נפגע מכנף ימני של הרכב כאשר ניפוץ השמשה לא נגרם ממגע גופו. כמו כן גרסת הולכת הרגל לעניין נסיבות התאונה אינה מתיישבת עם הממצאים ועם מסקנות הבוחן.

נוצר מגע בין הולך הרגל לרכב מאחר והפגיעות של הולך הרגל לא מתיישבות עם מנגנון הפגיעה כפי שמוצג בתיק של רכב עם מגן חזירים ובמהירות שנטען כאשר שפשוף יכול להיגרם רק מהצד ולא מהחזית, ומוסיף כי למגן החזירים המותקן ברכב יש שוליים של רוחב הרכב אשר לא מותר אפשרות להולך הרגל להיפגע מהכנף.

כאשר הוא מקבל מכה מצדו של הטמבון הוא צפוי לפגיעה קשה באגן הירכיים ובמהירות איטית הפגוש רק משפשף את הולך הרגל. בחוו"ד התייחס לכך שציפה למצוא משהו בזירה כאשר הוא מדבר על ממצאים או מהולך הרגל או מהרכב אך לא נמצאו ממצאים. מתייחס לכך שהבוחן הניח כי הפגיעה הייתה בכנף ולא מקדימה בשל שקע בכנף. כאשר מדובר בשחזור יש להתייחס לכל העדויות והראיות ולבצע התאמה לממצאים בזירה כמו סימני בלימה, שפשופים, וסוף בלימה.

עה/3 אשר שרון - חבר של אם הנאשם

מעיד כי ערב לפני האירוע נפגש עם הנאשם בהוד השרון להביא לו בגדים מבית אמו, ישבו ברכב שלו ליד הפיצוצייה, שתו קפה ולאחר כשעה עד שעה וחצי התקשר אליו הנאשם לבדוק אם שכח את הטלפון אצלו. מצא את הטלפון וכיבה אותו על מנת שלא תגמר לו הסוללה.

העד הוסיף כי עובד כנהג הסעות, בתאריך הרלוונטי עבד עם קבלן שיפוצים שאינו זוכר את שמו.

סיפר כי באותו היום בו נגנב רכבו של הנאשם, יצא מביתו בנתניה בשעה 05:45 כאשר בשעה 06:10 אסף פועלים באזור בית ליד, נסע לכיוון אור עקיבא, לאחר מכן נסע לכיוון הבית של אמו של הנאשם, כי באותו בוקר היה אמור לקחת אותה לבית חולים לביופסיה מבלי שאף אחד ידע, ובדרך היו לו כמה שיחות עם הנאשם ואמו בלבד, אם כי אינו זוכר, אך לא יכול לתת הסבר לשיחות יוצאות ונכנסות למספרי טלפון אחרים מהמכשיר.

הסביר שהתקשר מהטלפון של הנאשם מאחר והתקמצן בשיחות מהטלפון שלו כי ידע שיש לו כמה שקלים.

בשיחה עם אמו של הנאשם סיפר לה כי בנה שכח את הטלפון אצלו.

הנאשם התקשר אליו וסיפר לו שהרכב נגנב, והוא יעץ לו להתקשר למשטרה ולביטוח.

בהמשך אמו של הנאשם התקשרה אליו ומסרה לו היו שוטרים אצלה, ובשיחה עם הנאשם סיפר לו על כך, ואמר שהוא ייקח את אמו והם יבואו לראות מה קורה אתו (עמ' 160 ש' 13-9 פרוטוקול מיום 26.02.14).

הגיע לבית הנאשם, ובזמן שעישן סיגריה הגיעה מונית מסר לנאשם את הטלפון והנאשם עלה למונית, לאחר מכן נסע יחד עם אמו, גלי ובנו של הנאשם לתחנת המשטרה, ומשם לקח את אמו לביה"ח בלינסון והמשיך לעבודה.

העד אישר שהטלפון 035759343 שייך לאמו של הנאשם.

סיפר כי שיחה ראשונה שקיבל באותו בבוקר הייתה מהנאשם שהודיע לו שרכבו נגנב, והוא אמר לו להתקשר למשטרה ולביטוח, בשיחה השנייה הרגיע אותו, מסביר את השיחות הקצרות ורצופות ביניהם שהנאשם היה לחוץ והוא הרגיע אותו, טוען כי התקשר אליו רק שיש לו רעיוניות מה לעשות, מוסיף שהוא לא התקשר למשטרה (עמ' 169 ש' 8-9 פרוטוקול מיום 26.02.14).

אומר כי הנאשם אוהב לקרוא ידיעות אחרונות (עמוד 171 ש' 28).

דין והכרעה:

בטרם אדון לגופו של עניין ועל מנת להעמיד את הדברים על דיוקם אציין כי חל שיבוש בפרוטוקולים מיום 28.05.13 המתחיל בעמ' 89 ומסתיים בעמ' 124, ובפרוטוקול מתאריך 08.09.13 מתחיל בעמ' 117 ומסתיים בעמ' 129.

וכן בפרוטוקול דיון מתאריך 30.12.13 מתחיל בעמ' 143 ומסתיים בעמ' 175 ובפרוטוקול דיון מתאריך 26.02.14 המתחיל בעמ' 142 ומסתיים בעמ' 173.

על כן יש להתייחס להפניות לפרוטוקול הנ"ל בהתאמה.

גניבת הרכב

עדויות מומחים

אין חולקים כי הרכב נמצא מס' ימים לאחר התאונה - בתאריך 9/4/08 - נטוש ברח' קהילת לודג' 7 תל אביב.

נבדקו בדיקת סימנים חיצוניים ברכב בתאריך 14/8/08 בתחנת כפר סבא על ידי עת' 9 ולא נמצאו סימני פריצה למנעולי הדלתות, ואף לא למנעול ההתנעה של הרכב (עת' 9 עמ' 14 ש' 28-30 וכן , ת/13 עמ' 19 ש' 21-22).

ההגנה מנסה להוכיח על ידי עדותו של עת' 1 כי היעדר סימני פריצה אינם שוללים גניבת הרכב מאחר ועת' 1 הצליח להפעיל את מנגנון הסוויץ' ע"י מפתח אחר שהסתובב, ע"פ השערתו כי השיניים היו שחוקות .

עת' 14 שבדק את הרכב בתאריך 18/6/08 עם מפתח שהתאים למנעול אחת הדלתות ולמנגנון ההתנעה (סוויץ') , אומנם לא שולל אפשרות לפריצת הרכב אך לא מצא סימנים כי הרכב הותנע שלא באמצעות מפתח מתאים. מסביר שרק המפתח המקורי של הרכב הוא זה שיכול להניע את הרכב, וקבע כי הרכב לא נפרץ, בנוסף שולל קביעתו עת' 1

שכל מפתח יכול היה להניע את הרכב מהנימוקים:

המפתח לא הוכנס עד הסוף, ולא יכול היה לסובב את הצילינדר כי צריך לעבור את כל הלוחיות הפנימיות של הצילינדר, כי אם לא כן המנעול לא אמור להסתובב, ואינו ידוע אם המפתח קודד.

אין בידי לקבל עדותו של הע/1, ראשית עה/1 אינו מומחה ואין לו ניסיון למנעולים מנגנון של המנעול וקידוד מפתחות, (עמ' 143 ש/5-7, עמ' 21-24, עמ' 144 12-13), ומערכת חשמל רכב (עמ' 146 ש' 4-5), מעיד שהמומחיות שלו אינה מצבי התנעה של הרכב וכי לא פירק את המנעול.

שנית, עה/1 לא הצליח להניע את הרכב, ובעצם לא היה כל אות חשמלי על אף שחיבר מצבר חלופי (עמ' 145 ש' 22-25, עמ' 146 ש' 25, עמ' 145 ש' 23-25, עמ' 147 ש' 3-4, ש' 31).

שלישית, עה/1 אישר כי המפתח לא הוכנס עד הסוף.

רביעית, לרכב מפתח אחד שהיה אצל הנאשם בבית במקום סגור (ת/1 עמ' 2 שורש 16, עמ' 5 ש' 10-13) והנאשם נעל אותו(ת/1 עמ' 3 ש' 13).

עדות אשת הנאשם

העידה כי הרכב אינו גניב, באם היה רכב אינו גניב היו מוצאים אותו (עמוד 94 ש' 13-15, עמוד 105 ש' 25-27, עמוד 107 ש' 4-5) על אף זאת תמוהה מסקנתם המיידית של הנאשם ואשתו שהרכב נגנב.

אשת הנאשם באופן מפתיע כבר חזתה שהרכב ימצא ויהיו לו נזקים בשמשה (עמ' 105 ש' 20-21, ש' 25-27, עמ' 106 ש' 1-2) והתקשרה בשעה 08:21:47 לזגגות ע"מ לברר תיקון השמשה (ת/24 סעיף 4), לטענתה כדי למכור אותו במקום לדאוג קודם כל לברר מה עלה בגורל הרכב.

יתרה מזאת, פעולה זו של אשת הנאשם בדקות הקריטיות של הידיעה על הגניבה, לבירור תיקון הסדק בשמשה כדי למכור את הרכב אינה מתיישבת אם הגיונם של הדברים והעובדה כי הסדק בשמשה כבר היה קיים כשהרכב היה מיועד למכירה הרבה זמן לפני "הגניבה" (עמ' 105 ש' 20-21, עמ' 118 ש' 8-9, ש' 20-21).

ברכב נמצא עיתון ידיעות אחרונות מיום התאונה, למרבה ההפתעה הנאשם אוהב לקרוא עיתון ידיעות אחרונות זאת אנו למדים מעה/3.

עה/3

"ש. יש לך מושג אם הנאשם נוהג לקרוא עיתון בבוקר?

ת. יש מצב שהוא קורא עיתון. בוודאי, הוא אוהב ידיעות אחרונות". (עמ' 171 ש' 27-28)

מכל האמור לעי"ל הגעתי למסקנה כי הרכב לא נגנב עובר התאונה וזאת בהתבסס על חוו"ד מומחי התביעה, שקבעו כי הסוויץ' לא נפרץ וכי אין סימני פריצה והממצא שהיה ברכב עיתון ידיעות אחרונות מיום התאונה.

התרשמותי כי התקשרות אשת הנאשם לזגגות הרכב מעידה על ידיעתה כי ישנה פגיעה משמעותית בשמשת הרכב, וכונתה הייתה לטשטש ראיות.

מכל הנימוקים שפורטו לעיל אני קובעת כי הרכב לא נגנב.

אליבי:

כבוד השופט קדמי בספרו על הראיות כרך שני עמ' 853 ציין:

א. "טענת אליבי היא טענת הגנה שטוען חשוד או נאשם בביצוע עבירה, לפיה בעת ביצוע העבירה המיוחסת לו "היה במקום אחר" מזה שבו התרחש בפועל מעשה העבירה; ועל כן אין בסיס לחשד שאותו מעשה עבירה בוצע על ידו.

ב. למהותה של הטענה ראוייה לציין הפסקה מע"פ 6289/94: "טענת אליבי הינה טענת הגנה מיוחדת: ... שהיא מזמינה את בית המשפט לקבוע ממצא פוזיטיבי, השולל לחלוטין את האפשרות שהנאשם הוא אותו אדם ... בשל אופיה ... ניתן לטענת האליבי מעמד מיוחד" מן ההיבט הדיני - הנאשם נדרש להציג בפני הדין ... ואילו מהיבט הראייתי - אין הנאשם יכול להסתפק בעדותו ... "להדגיש: אין טענה מדברת באחריות לביצועה של העבירה, אלא בביצוע מעשה העבירה בפועל ; ...

ג. כן מן הראוי להעיר גם זאת: כי טענת אליבי יותר מאשר הכחשה גורפת חוסמת את הדרך בפני העלאת טענות הגנה הנעוצות בהימצאות בזירת העבירה"

אליבי כבוש: (ע"פ כבוד השופט קדמי על הראיות כרך שני עמ' 854-855)

(1) טענת אליבי ראוי להעלות ב"הזדמנות הראשונה

(2) ... הימנעות מלטעון טענת אליבי במהלך חקירה משטרתית, תוך שמירה על זכות השתיקה הופכת אותה לעדות כבושה ...

(3) ...

(4) גרסת האליבי הייתה כבושה ... במשל למעלה משנה ... האיחור הרב ... מעורר מעצם טיבו ספק של ממש באשר לאמיתותו ... טענת האליבי לא עלתה בשום שלב משלבי החקירה"

באשר לנטל הוכחה (ע"פ כבוד השופט קדמי על הראיות כרך א' עמ' 859-857)

א. "הואיל ומדובר בטענת הגנה, הנטייה הטבעית היא לראות את הנאשם כנושא בנטל השכנוע בדבר קיומה - ולא היא" "על הנאשם המעורר טענת אליבי, לעורר ספק סביר בלב בימ"ש ... משלא עמדה עדותו ... במבחן המהימנות ובהיעדר ראיות לתמוך בה רשאי בימ"ש לדחותה (ראה ע"פ 10049/03 (פלוני). ואימוץ - ראה ע"פ 10049/03 (פלוני).

ב. ...

ג. ...

ד. ולא מיותר יהי לציין;

1. אליבי נבדק לא בהכרח מול ראיות אחרות הבאות לסתור אותו, אלא יכול להיבדק מתוכו הוא; וכתוצאה מבדיקה "פנימית" להידחות כבלתי מהימן.

2. שיפוף גרסת אליבי שהועלתה בחקירה, במסגרת מסירת עדות עשוי להביא לנטילת כוחה הראייתי. "...

גרסת הנאשם שבזמן הרלוונטי שהיה בביתו עם אשתו והילד, כך מסר הנאשם בהודעתו הראשונה מיום 02.04.2008.

וכן מסרה אשתו (ראה פרוטוקול מיום 28.05.13 עמ' 89 ש' 18-21)

המאשימה צירפה הוכחות איכון טלפון הנאשם שמספרו 050-7896569 מיום האירוע בזמן שמכשיר הטלפון האישי שלו שידר כי היה במקומות אחרים שאינם ביתו אלא במסלול מגן שמואל (שעה 07:10:20) דרך מחלף קק"ל, ביתו בהוד השרון, עד לעצירתו בכפ"ס (שעה 10:01:03), ובמהלכו מסלול נסיעתו התקשר לטלפון של בית אמו בשעה 07:10:20, וכן מופיעות שיחות נכנסות ויוצאות מטלפון של אשתו החל משעה 08:14:45.

הסברו של הנאשם בעניין הימצאותו של הטלפון אצל אשר (הנתמכת בעדותה של אשתו ואשר) כבושה כי נולדה רק בשלב המשפט וזאת לאחר שהוצגו לנאשם ראיות התביעה שאליבי שלו הופרך על ידי איכון הטלפון.

ע"פ האיכון שבוצע למכשיר הטלפון של הנאשם ניתן לראות את המסלול שעשה הנאשם כולל אזור גני התערוכה רוקח, המצביע על כך הנאשם היה סמוך למקום בו ננטש הרכב "גנוב".

זאת אנו למדים מת/24 סעיף 4 המסתמך על ת/8 בו בין השעות 08:35 - 08:57 יצאו שיחות טלפון מאזור מחלף קק"ל רוקח, גני התערוכה אזור הסמוך למציאת הרכב.

לעומת איכון שבוצע למכשיר הטלפון של אשת הנאשם שמספרו 050-4744556 ששידר כל בוקר בביתם בהוד השרון עד לזמן בו נסעה לכפ"ס.

בהודעתו הראשונה ת/1 הנאשם לא נתן כל הסבר המניח את הדעת מדוע לא אמר מיד למשטרה כי מכשיר הטלפון שלו לא היה ברשותו למרות שנשאל מפורשות על השיחות שבוצעו מהמכשיר (ת/1 עמ' 3 ש' 26-28).

בהודעתו השנייה ת/3 שמר הנאשם על זכות השתיקה ובהודעתו השלישי ת/4 שהתמקדה בשיחות הטלפון גם שמר הנאשם על הזכות השתיקה.

בחקירתו בבית משפט הנאשם זכר כי דיבר עם השוטר בטלפון (עמ' 148 20-32) וכי אשר מסר לו את מכשיר הטלפון לפני שנסע לתחנת המשטרה (עמ' 149 ש' 25-26).

בתחילה מסר הנאשם כי אשר ואמו הגיעו כדי להביא לו את המכשיר (עמ' 147 ש' 7-8), לאחר מכן ציין כי אמו מאד דאגה כאשר שני שוטרים הגיעו אליה לביתה ברמת גן ושאלו אותה היכן הנאשם, היא לא ידעה מה לענות, היא נבהלה והתקשרה אליו ושאלה מה קורה וכל מיני דברים, לאחר מכן הגיע אשר יחד עם אמו ומסרו לו את מכשיר הטלפון (עמ' 150 ש' 1-6, עמ' 168 ש' 1-7).

כאשר אשתו העידה כי התכונן היה שאשר יאסוף את אמו ויביא להם את המכשיר (עמ' 95 ש' 15).

בחקירתו במשטרה נשאל מי התקשר אליו בבוקר התאונה והשיב שאינו זוכר מתקשרים אליו הרבה אנשים ונתן הסבר באופן כללי, אך לא טרח לומר להם שהמכשיר לא היה ברשותו (עמ' 157 ש' 1-13).

בעדותו בבימ"ש הסביר כי שנשאל על שיחות יוצאות הטלפון במשטרה ואמר שאינו יכול לזכור כי מתקשרים אליו הרבה, השעה הייתה 11:00 והטלפון כבר היה ברשותו (עמ' 157 ש' 10).

במהלך חקירתו מסר כי התקשר למשטרה בין השעות 09:00-09:30 ואחר כך הלך למשטרה, אולם בתחילה מסר כי השוטר התקשר אליו ולאחר מכן אינו זוכר מי יצר אתו קשר, ואף לא זוכר אם התקשר ל 144 או ל 100.

בהמשך מסר כי הטלפון נמסר לו ע"י אשר בין השעות 09:00-10:00 (עמוד 157 ש' 30-31, ש' 9).

אינו שולל שהתקשר ל 144 (עמוד 158 ש' 12, 16, 18), ואינו שולל כי התקשר למשטרה מהטלפון שלו בשעה 09:20 (עמ' 158 ש' 28-32, עמ' 159 ש' 24-26) ושע"פ גרסתו הטלפון כבר היה ברשותו (עמ' 159 ש' 27-28), כאשר באותה שעה בתו הייתה בביה"ס ואמו ואשר היו כבר אצלו (עמ' 159 ש' 29-32).

בהמשך העיד שיכול להיות שאשר ואמו התקשרו למשטרה בדרך לביתו עמ' 158 ש' 8-9).

לגבי השיחה שהתקבלה בשעה 9:24 מבית של אמו השיב כי ייתכן שהסבתא התקשרה, כי באה להכין צהרים לילדה (עמ' 160 ש' 21-18, 24-25), אולם מדובר בהשערה שאינה מבוססת כפי שעולה מעדות הנאשם (עמ' 161 ש' 15-16,) אינו זוכר (עמ' 163 ש' 26, 30, 32), לא יודע כמה שיחות התקשר עמ' 165 ש' 5 ש' 7).

איני יכולה להסתמך על גרסתו של הנאשם כי רצופה סתירות ואינה חד משמעית ומבוססת על השערות בלבד מה גם שהנאשם עצמו מסר:

"אני לא זוכר חמש וחצי שנים אתה לא יכול לזכור כל דבר" (עמ' 166 ש' 30-31).

"אני לא זוכר בדיוק ... רוצה שאני יזכור לפני 5.5 שנים הכל" (עמ' 174 ש' 15).

כמו כן אינני מקבלת גרסת אשת הנאשם, שכן היא מסרה לחוקר, ראשית שבנו שיחק בטלפון ותרגל מספרים מהטלפון שלה לטלפון הנאשם, כאשר נדרשה להסבר לכך בבימ"ש טענה כי התלוצצה (ראה עמ' 110 ש' 11-19)

לפני כן בחקירתה במשטרה אמרה כי הטלפון של הנאשם היה ברשות בתו שהייתה בטיול (עמוד 98 ש' 18-19). מוסיפה כי לפני שהגיעה לחקירה התייעצה עם עו"ד שאמר לה לשמור על זכות השתיקה (עמוד 99 ש' 14-16).

האישה אינה זוכרת מתי החזירה הבת את המכשיר (עמ' 98 ש' 7-8)

כן זוכרת כי הטלפון היה אצל בתו עד 01.04.14 (עמ' 98 ש' 18).

העדה מוסרת כי היו שיחות טלפון כל היום עם אשה עם הטלפון שלה (עמ' 108 ש' 12).

אולם כאשר נשאלה - "באותו היום דיברת עם אשה" הגיבה "לא" (עמ' 102 ש' 9-10).

בתחילה מסרה אשת הנאשם כי אשה ואמו של הנאשם הגיעו כדי להחזיר את הטלפון (עמ' 96 ש' 27-28), לאחר מכן טוענת כי אשה אמו של הנאשם הגיעו אליהם בגלל שהרכב נגנב, ולא כדי להחזיר את מכשיר הטלפון (עמ' 121 ש' 18-19, 21-22).

איני יכולה לקבל הגרסאות השונות של אשת הנאשם כי יש סתירות רבות, נוסף לכך היא בעצמה

מגדירה את זיכרונה כמו "דג נכה" ע"פ אבחון רפואי (עמ' 99 ש' 2). - בגלל התנהגות וכי לסגור את הפינה (עמ' 99 ש' 6-7), זה היה הומור ציני, זה לא שקר (עמ' 99 ש' 20).

אישרה כי קשה לזכור (עמ' 111 ש' 3).

בנוסף לטענה כי בחקירה הראשונית לא ענתה על השאלה כי לא הבינה את החשיבות לאחר מכן אמרה כי ראתה שהעניין מסתבך ובהמלצת עו"ד קידר לא השיבה על שאלות, ובהמשך אמרה אמרתי את זה במסדרון בחדר החקירות שמרתי על זכות השתיקה (עמ' 100 ש' 21-22, עמ' 101 ש' 9-15 עמ' 109 ש' 7-8).

יתרה מזאת אין לקבל את עדות עה/3, בן זוגה של אמו של הנאשם, שהעיד שהטלפון היה ברשותו והוא זה שהוציא את השיחות, איני נותנת אמון לגרסתו. ראשית לטענתו זוכר את היום כיום חריג (עמ' 162 ש' 32 פרוטוקול מיום 26.02.14), זוכר פרטי פרטים אפילו איזה קפה שתה באותו בוקר (עמ' 163 ש' 26-32 פרוטוקול מיום 26.02.14),

יתרת שיחות יוצאות במכשיר טוקמן שלו (עמ' 167 ש' 21). אולם לא יכול לתת הסבר סביר והגיוני מדוע פתח את הטלפון של הנאשם והאופן בו ניהל את השיחות בזמן הרלוונטי בשני טלפונים במקביל. כמו כן על אף שזוכר בפרטי פרטים מה עשה באותו יום, לא זוכר עם איזה קבלן עבד באותו יום, וכן לא יכול היה להסביר את ניסיונות חיוג מהמכשיר בשעה 07:39 יש ניסיון חיוג שיחה יוצאת למספר 054/5510411, ובשעה בשעה 07:37:41 וחצי דקה בשעה 07:38:12 שני ניסיונות חיוג למספר 5466046.

לשאלה מדוע פתח את הטלפון של הנאשם, משיב כדי להתקשר לאמו של הנאשם. (עמוד 172 ש' 25-27)

מוסיף שהוא לא התקשר למשטרה (עמ' 169 ש' 8-9 פרוטוקול מיום 26.02.14) לכן לא ברור כיצד המכשיר יצאה שיחת טלפון למשטרה לפני שהנאשם קיבל את הטלפון חזרה מאשר

כמו כן עה/3 לא הסביר את שיחות הטלפון שיצאו ונכנסו מהטלפון של הנאשם ע"פ הזמן הכרונולוגי המפורט בת/8 וטען שאינו יודע, דבר המחזק את העובדה שגרסת הנאשם שהטלפון לא היה ברשותו הינה גרסה כבושה שבאה בשלב מאד מאוחר כדי להרחיק את הנאשם מביצוע העבירה.

אינני מקבלת טענות ב"כ הנאשם לעניין איכון טלפון הנאשם מאחר וטענותיו אינן מתיישבות עם הסברו של הנאשם ועה/3 בנוגע לשיחות שהתבצעו.

בע"פ 3947/12 קבע בימ"ש העליון כב' השופט דנציגר

"האליבי שסיפק המערער לא זכה לאמונו של בית המשפט המחוזי אשר קבע כי טענתו של המערער לפיה שהה בעת הרלבנטית בביתו של חבר יחד עם חברים נוספים הופרכה באמצעות דו"חות האיכון של הטלפונים הסולאריים, מהם עולה כי בין המערער לבין חבריו התנהלו במועד הרלבנטי 22 שיחות. בית המשפט המחוזי מצא כי הדבר אינו מתיישב עם טענתו של המערער בדבר הימצאותו תחת קורת גג אחת עם חבריו.

על מעמדו הראיתי של אליבי שהופרך בראיות ישירות עמדה השופטת א' פרוקצ'יה בבש"פ 2649/02 בקי"ב נ' מדינת ישראל (15.5.2002) בהדגישה כי:

הפרכת האליבי בראיות ישירות... משמעותה היא כי הנאשמים משקרים בענין מהותי לאישום. שקר כזה מהווה סימן מפליל המצביע על קשר של הנאשם לארוע הפלילי ועל אשמתו. חזקת אשמה זו ניתנת לסתירה במתן הסבר אחר לאליבי הכוזב. משלא ניתן הסבר כאמור, הרי הפרכת אליבי והעמדתו כאליבי כוזב איננה רק מחזקת את "היש" הראיתי אלא גם מצטברת ונוספת כראייה עצמאית לראיות הקיימות האחרות, ויש בה כדי להכריע בדבר אשמת הנאשם אפילו לא היה בראיות האחרות די לביסוסה של הרשעה. אומר י. קדמי בספרו על הראיות, 1999, (חלק שני, עמ' 623):

'ניתן לראות ב'הפרכת אליבי' גורם ראיתי עצמאי שכוחו עמו לא רק לחזק את משקלן ואמינותן של

ראיות אחרות, אלא אף להוסיף את משקלו לכוחן הראייתי של הראיות האחרות, ולהביא בסופו של דבר להרשעה במקום שעל פי הראיות האחרות לבדן לא ניתן להגיע לתוצאה זו" [שם, פסקה 15; עוד ראו בהקשר זה: ע"פ 70/87 דהן נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 113, 121-122 (1987)].

בע"פ 10049/08 בימ"ש העליון כבוד המשנה לנשיא נאור קבע:

"למחקר התקשורת אם כן חשיבות כפולה:

ראשית, יש בו כדי למוטט את טענת האליבי שבפי המערער ולחשוף את שקריו. כידוע, כאשר מופרכת טענת אליבי באופן חד משמעי באמצעות ראיות פוזיטיביות ועצמאיות, כמו במקרה דנן, הפרכת טענת האליבי יכולה לשמש אף כתוספת ראייתית מסבכת (ראו למשל: קדמי, בעמ' 299 והאסמכתאות הנזכרות שם). כך גם לגבי שקרי הנאשם במהלך חקירתו ובמהלך עדותו בבית המשפט, כאשר השקר הוא בעניין מהותי ולא בעניין שולי; השקר מכוון לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט; השקר ברור וחד משמעי; השקר מוכח בעדות עצמאית (ראו למשל: קדמי, בעמ' 300-303 והאסמכתאות הנזכרות שם).

שנית, מחקר התקשורת ממקם את המערער בקרבת זירת האירוע במועד הרלבנטי, שעה שהמערער אמור היה להיות במעצר בית בערוער. לכן, מחקר התקשורת אינו משמש רק כתוספת ראייתית אלא עולה כדי ראיה נסיבתית עצמאית הקושרת את המערער לזירת האירוע.

מחקר התקשורת קביל כרשומה מוסדית להוכחת אמיתות תוכנו; בית המשפט המחוזי היה רשאי ליתן משקל מלא למחקר התקשורת; מחקר התקשורת ממקם את המערער בקרבת זירת האירוע במועד הרלבנטי; מחקר התקשורת חשף את שקריו המהותיים של המערער והביא לקריסת טענת האליבי שלו;

מחקר התקשורת מהווה גם תוספת ראייתית משמעותית להודאותיו הקבילות של המערער".

בע"פ 411/04 קבע בימ"ש העליון כבוד השופ' ביניש:

כישלוננו של המערער 3 לספק הסבר לשאלה כיצד זה הגיע רכב הפג'ארו שבשימוש למושב זרחיה בזמן האירועים נשוא האישום השני. שנית, נסמך בית המשפט קמא על תיאורו של המערער 3 את סדר יומו ביום האירוע, אשר אינו מתיישב עם פלטי שיחות מכשיר הטלפון הסלולארי שלו ואיכון השיחות. המערער 3 הכחיש באופן גורף כי יצא מתחומי העיר קריית גת ביום האירוע, בעוד שמאיכון השיחות של שני מכשירי הטלפון הסלולארי שברשותו עולה כי בשעה 12:47 וכן בשעה 12:57 היו המכשירים מחוץ לתחומה של קריית גת, בצומת פלוגות, העשוי להוביל גם למושב זרחיה. יתרה מכך, בשעות 13:41 ו-13:44 באותו היום יצאו ממכשיר הטלפון הסלולארי של המערער 1 שיחות למכשיר הטלפון הסלולארי של המערער 3.

טענת האליבי של הנאשם קרסה מאחר ואיכון הטלפון הסוללרי שלו הצביע שהיה מקום אחר למרות טענתו כי שהה בבית.

גרסתו הכבושה שמכשיר הטלפון שלו היה אצל עה/3 הועלתה רק בשלב המשפט לאחר שהנאשם ראה שיש פלטי איכון הקושרים או למקום ביצוע העבירה.

נוסף לכך ישנם סתירות משמעותיות בגרסת הנאשם

מכל הנימוקים הנ"ל מצאתי לדחות טענת אליבי של הנאשם שקרסה הן מתוך עדותו של הנאשם, אשתו ועה/3 והן מתוך איכון הטלפון שהביאה המאשימה.

התאונה

זיהוי הרכב

הנני דוחה טענת ב"כ הנאשם כי הרכב לא היה במקום התאונה .

עדותו של עת/11, (עד ראיה) שנסע אחרי הרכב ורשם את מס' הרכב (ראה ת/18):

"הגברתי מהירות, רשמתי את מספר הרכב" (עמ' 131 ש' 31-32).

"הספקתי לרשום את מספר הרכב עוד לפני הצומת" (עמ' 132 ש' 10-11).

"אני רשמתי את המספר" (עמ' 133 ש' 19).

"אני כתבתי המספר בטלפון ברכב ואז העתקתי אותו לגב כרטיס ביקור ושהגיעה השוטרת נתתי לה את כרטיס הביקור" (עמ' 134 ש' 19-20).

"היינו יחידים על הכביש. המרחק היה קצר מאד 50-70 מ', מאד קצר" (עמ' 132 ש' 4-5).

עת/7, שוטר שהיה במקום התאונה ותיאר את הרכב:

"ראיתי רכב טנדר לבן שנסע מדרום לצפון" (עמ' 37 ש' 27).

"ראיתי שמדובר בטנדר בצבע לבן וראיתי שנוסע לכיוון צפון" (עמ' 38 ש' 8-9).

"אבל את התמונה שאני זוכר זה רכב אחד בלבד הטנדר שם" (עמ' 41 ש' 12-13).

עת/3, הולך הרגל שנפגע:

הספקתי לראות את הגב של האוטו בצבע לבן, זה מה שזכור לי (עמ' 66 ש' 5).

הרגשתי, היה נדמה לי שהכביש ריק לגמרי, לא יודע מאיפה הוא בא. זה ארבע נתיבים" (עמ' 66 ש' 9-10).

עדותם של עדי התביעה הייתה תקינה אחראית ומהימנה עלי, שוכנעתי כי מדובר בעדים ניטרליים שאין להם כל אינטרס.

בנוגע לטענת ב"כ הנאשם כי ברכב היו בני מיעוטים אציין כי עד הראיה שרשם את מס' הרכב התייחס לבני המיעוטים כנוסעים ברכב ולא לנהג הרכב (עמ' 134 ש' 12-13).

על כן שוכנעתי מעל כל ספק סביר כי רכבו של הנאשם הוא זה שהיה במקום .

פגיעה בהולך רגל

המאשימה הוכיחה כי הולך הרגל נפגע מרכב הנאשם וזאת בהתבסס על:

עת/11, עד ראיה :

"זה הספיק לי לראות אדם עף, רכב נעצר, אנשים מסתכלים מהחלונות, מגביר נסיעה, שהגעתי לאותה נקודה ראיתי אדם שוכב בצד, הגברתי מהירות, רשמתי את מספר הרכב, חזרתי וחסמתי את הנתיב ואז רץ לעברי שוטר ושאל אם הספקתי לרשום את מספר הרכב" (עמ' 38 ש' 1-6)

"לא, ראיתי את הרכב פוגע במדרכה, פוגע במשהו שהסתבר שזה אדם" (עמ' 132 ש' 18).

"אני זוכר הייתה תאונה, רכב פגע בהולך הרגל" (עמ' 133 ש' 19)

עת/3, הולך הרגל שנפגע:

" הלכתי בשול ולפתע הרגשתי את עצמי מתרומם למעלה, נזרק לא יודע מאיפה, לא ראיתי מי פגע בי לא ראיתי כלום. נחתתי על האדמה למזלי אני בחור חזק אז אפילו עם הנפילה הזאת, למרות שהתגלגלתי כמה פעמים, אני חושב שמשוהו אחר היה נפגע קשות" (עמ' 65 ש' 28-29, עמ' 66 ש' 1-2)

" לא הרגשתי שנפגעתי, הוא בא מאחורי, ראיתי את הגב של הרכב בשנייה הזאתי, מעבר לזה לא

" הרגשתי שזה הרכב, מה יכול להיות משהו אחר?" (עמ' 66 ש' 14).

עת/7, ציין:

"היו סימנים שעלה על המדרכה, באותו מסלול ששכב הנפגע וזה היה הקו הנסיעה שלו" (עמ' 41 ש' 22-23)

עת/2, בוחן תנועה:

"המסקנה שלי התבססה על פי עדות של הולך הרגל, מיקום הרכב וסימני הבלימה ולכן הסקתי את מה שהסקתי". (עמ' 80 ש' 17-18).

"ש: באיזה מרחק הגלגל הימני נמצא מהפס מהשוליים מהפס הצהוב

ת: 0,65 מטר דהיינו 65 ס"מ. הולך הרגל טען שהוא הלך שתי מטר מהפס הצהוב" (עמ' 80 ש' 24-26).

" ש. איך פגע בו הרכב.

ת. שוב, אני לא ראיתי איפה הולך הרגל עמד על מנת לבדוק איפה הרכב היה, כי הרכב פגע בו, את המסקנות שלי הגשתי בדוח הבוחן, שוב, על פי סימני הפגיעה ברכב, הממצאים, הנזק להולך הרגל בזירת התאונה" (עמ' 80 ש' 26-30).

"ש: בכביש, איפה היה האימפקט

ת: אין לי נקודת האימפקט

ש: למה

ת: במצבים מסוימים, כאשר מדובר בפגיעה במהירות לא גבוהה, לא תמיד ניתן לראות בזירת התאונה, את מקום האימפקט (עמ' 82 ש' 14-18).

הבוחן תיעד בדו"ח את סימני הבלימה של הרכב בשול ובמדרכה כולל סימני פגיעה של הצמיג באבן השפה ושולל סימני התפרצות הולך הרגל מאחר ולא היו סימני שבירה של הגה הרכב, הנתונים הנ"ל תומכים בגרסת עדי התביעה.

סימנים ברכב

הנאשם התייחס למצב הרכב עובר לתאונה ומסר:

"ש. איך הרכב היה מבחינת פחחות?

ת. היה לאוטו מכות חניה מסביב לכל הרכב. בצד ימין, צד שמאל, מאחורה, כל האוטו מסביב יש

לו מכות פח. מכות חניה (עמ' 148 ש' 11-12).

עת/2 העיד:

ש: על בסיס מה את טוען ואומר שהמערכה ברכב מקורה בהולך הרגל

ת: אם הייתה פגיעה בחפץ זר היה חילופי צבע במקום או פגיעה חדה. הפגיעה שמאופיינית בכנף הימנית הייתה פגיעה של הולך רגל.

ש: מה מיוחד בפגיעה הזאת?

ת: שאין בה סימני צבע של כלי רכב אחר, גרוד של צבע.

ש: תאשר שהרכב כולו, עם כל הצדדים שלו היה עם דפיקות ומעיכות

ת: מאשר

ש: גם בצד שמאל

ת: מאשר" (עמ' 80 ש' 7-15).

ש: פגיעת השמשה בצורת עכביש

ת: קורי עכביש

ש: בדרך כלל זה מפגיעות ראש

ת: צורת הפגיעה ואופי הפגיעה אופיינית לפגיעת ראש של הולך רגל

ש: בצילום רואים היטב שהפגיעה היא ממש למטה, מאוד קרובה למכסה המנוע

ת: כן

ש: איזה ראש יכול להגיע לשם

ת: באזור המערכה של הכנף הקדמית, בה הולך הרגל נפגע בגב התחתון, ברגע שהוא מוטל אחורנית, סביר להניח שמיקום הנזק בשמשה עד למערכה, זהו אורכו של פלג הגב התחתון עד לראש.

ש: אז אתה אומר שהוא הוטח עם הראש ופגע בשמשה

ת: זו המסקנה (עמ' 84 ש' 1-11).

עה/1 על אף שאינו מומחה לזווית הטלה של הולכי רגל בזמן תאונה (עמ' 148 ש' 5-6) מתייחס בחו"ד כי השבר בזכוכית אינו כתוצאה ממגע עם הולך הרגל, וזאת לאור צורת השבר, והיעדר סיבים. טוען שמדובר בשבר בצורת מטריה שהמוקד בחלק התחתון ליד המגב לדעתו השבר נגרם מחפץ נוקשה כגון אבן, או חפץ שנחבט באזור זה אולם על אף חוסר ראיות קובע בפסקנות שראש או גוף אדם לא פגע שם, וזאת בניגוד לבוחן שמסר כי הפגיעה בשמשת הרכב נובעת מפגיעה בהולך הרגל, כך או כך חוות דעת של המומחים לא מתייחסים לעדי הראיה, עדותו של הולך הרגל שמעידים על מגע בין הרכב להולך רגל.

אכן ישנו קושי לקבוע את מנגנון התאונה המדויק, בין היתר מאחר הממצאים בזירה היו סימני הבלימה בלבד, בנוסף ברכב המזדה פגיעות רבות, מה גם שהבדיקות ברכב נערכו מס' ימים לאחר התאונה, כך שאין אנו יודעים מה היה מצב הרכב מיד לאחר התאונה, וכפי שעולה מנ/5 כי היה סדק בשמשה עובר לתאונה.

מעבר לכל צורך עת/11 העיד כי ראה את הולך עף באוויר, כך גם תיאר עת/3 הולך הרגל שנפגע מהרכב.

מנפילה הולך רגל לא מתרומם באוויר, ולכן אין כל צל של ספק שהולך הרגל נפגע מהרכב.

הנפגע אף פונה מהמקום באמבולנס וטופל בבית החולים לנדיאו (ראה -ת/22).

על כן הנני קובעת פוזיטיבית כי אכן הייתה תאונה עם פגיעה בהולך הרגל.

פציעתו של הולך הרגל:

זהות הנוהג ברכב

אכן מהעדויות בתיק העדים לא ראו את הנוהג ברכב, אולם משהופרכה הטענת אליבי שמסר הנאשם וגם כן גניבת הרכב הנני קובעת כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב.

מעבר לכל צורך אציין כי נתן גם להרשיע את הנאשם מכוח חזקת הבעלות:

ברע"פ 11/09, בעניינו של מאיר צמח, פסק בית המשפט העליון:

"אחריות בעל הרכב לעבירות תעבורה שבוצעו ברכבו נקבעה בהתאם לסעיף 27ב פקודת התעבורה, הקובע כי "נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה ... זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, ... או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב ... או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו". תכליתה והגיונה של חזקה זו נדונו בעבר בפסיקה. הנשיא א' ברק קבע בע"פ 3027/90 חברת מודיעים נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 364, 390 (1991) כי:

"ביסוד אחריות זו מונחת הגישה, כי הבעלים אמור לדעת מי נהג ברכב הלכה למעשה וכי בכוחו לשמור רישומים ראויים בעניין זה. כאשר הרכב הוא בבעלותו של בן-אדם בשר ודם, שזה רכבו היחיד, קיימת הנחה עובדתית חזקה שהוא עצמו - או אחר ברשותו - נוהג ברכב ... עליו לשמור על זהות הנוהג, ואם הוא נמנע מכך, רואים אותו עצמו כאילו נהג ברכב. אחריות זו היא אחריות פלילית-אישית מוחלטת. היא אישית, שכן הבעלים נמצא אחראי בגין מחדליו באי-ידיעה על דבר זהותו של הנוהג ובאי-שמירת רישומים בעניין זה ... הבעלים משתחרר מאחריותו דווקא כאשר בידו לזהות את הנוהג בפועל, ... עניין לנו באחריות פלילית אישית, בעלת אופי מוחלט. האחריות היא מוחלטת, שכן הבעלים אחראי בגין עבירה שנעברה ברכב, למרות שהוא עצמו לא נהג ברכב" (ראו גם ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 2.11.2006).

עמד על כך אך לאחרונה גם בית המשפט העליון השופט א' רובינשטיין ברע"פ 1185/11 ממדוח נ' מדינת ישראל:

"הכרעת המחוקק היא, שלא להותיר עבירה הנעברת ברכב בעולם ערטילאי מן הטעם שלא הוברר מי בדיוק נהג ברכב בעת העבירה, ועל כן נקבעה החזקה (הדגשה שלי א.א.); לתולדות הסעיף ולעניין זה ראו ע"פ 2218/08 הייב נ' מדינת ישראל (לא פורסם), בפסקאות 11-13 לפסק דינו של השופט (כתארו אז) ד' חשין. בפרשת הייב פסקה 14 אותה הזכיר המבקש, נדרש השופט ד' חשין לצורך לבחון את היקפה ותחולתה של החזקה גם לאור חוקי היסוד שבאו לאחר קביעתה; ואולם, לעת הזאת שב בית משפט זה ואישר את תקפותה של החזקה ... וברי כי עיקר הטיפול בשינוי, נוכח לשונו הברורה של המחוקק, מונח לפתחו של המחוקק. אכן, הסנגור המלומד סבור כי יש מקום לקבוע עבירה מיוחדת הקש' באי מסירת פרטיו של הנוהג תחת החזקה, ואולם - כאמור - זו מלאכת המחוקק. מנגד, ברי כי אין מקום להותיר חלל שבו לא ינתן הדין על עבירות תעבורה חמורות" (ראו גם, כאמור, ע"פ 2218/08 הייב נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 22.1.2007)).

יתרה מכך, בפרשת צמח התייחס בית המשפט לפסיקות נוספות בנושא, בע"פ 1397/04 מדינת ישראל נגד אלקלעי, "הוכיחה המשיבה כי במועד ביצוע העבירה שהתה בחו"ל וכי באותה תקופה הורשתה בתה לנהוג ברכב. ואולם המשיבה לא הוכיחה באופן פוזיטיבי כי הבת היא שביצעה העבירה, ולפיכך לא נסתרה החזקה.

יפים דבריו של כבוד השופט חן כפי שהובאו בפרשת "צמח" מת"ת מדינת ישראל נגד רובין:

"אין חולק על כך שחזקת החפות הינה זכות חוקתית, ואולם, באיזון בין מתן "היתר" לנהג "להפקיר" רכבו כל אימת שיחפוץ בידי נהגים שאין הוא מעוניין למסור את שמם והחשש פן אותם נהגים יבצעו עבירות עליהן לא יתנו את הדין, לבין חובו של בעל הרכב למסור פרטי הנהגים (ורק כחלופה שניה להטיל עליו אחריות) מעדיף אני את ההגנה על הציבור והטלת החובה הנקובה בסעיף 27 לפקודה. הסכנות הכרוכות באי נטילת אחריות אקטיבית של בעל רכב על התנהלות רכבו, מביאה אותי בסופו של יום, להשלמה וקבלה כי בהפעלת חזקת הבעלות והענישה שבעקבותיה, יש מן המידתיות והסיבולת הראויים. הנאשם מטיל יהבו על פסקת ההגבלה שבחוק יסוד האדם וחירותו, ואולם דווקא האיזון שבפסקה זו מחייב, שעה שיום נגזרים גורלותיהם של בני אדם לשבט, באמצעות כלי תחבורה והנהגים בהם, כי האחריות של בעליהם, תחייבם בידיעה אקטיבית על העושים שימוש ברכבם".

כמו כן, אין כל מניעה להרשיע נאשמים בעבירות תנועה חמורות הרבה מעבר לאחריות קפידה, ובכללן בעבירות שיוחסו לנאשם בכתב אישום זה, וראה בנושא זה החלטת השופט א' רובינשטיין ברע"פ 1185/11 ממדוח נ' מדינת ישראל. ראה רע"פ 11/09 מאיר מצח נ' מ"י. וראה אף את פרשנותו הוותיקה של כב' הנשיא שמגר (כתוארו אז) ברע"פ 2/86 נקר נ' מד"י (פ"ד לט (4), 757).

לשון הסעיף והפסיקה ברורה וחד משמעית, לא רק שאין זה מספיק שבעל הרכב יוכיח שלא הוא שנהג ברכב, אלא עליו להוכיח באופן פוזיטיבי מי נהג ברכב, או למי מסר את החזקה ברכב, או להוכיח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו.

מידת ההוכחה המוטלת על הנאשם הינה של עמידה במאזן ההסתברויות ולא די בהקמת ספק בלבד, וכפי שציין י' קדמי, בספרו על הראיות, חלק רביעי, מהדורת 2009, עמ' 1674:

"כאמור מידת הוכחה זו, היא המידה שבה צריך לעמוד הנאשם באותם המקרים שבהם הוא נושא בנטל השכנוע, לאמור: כאשר הוא מבקש להוכיח היפוכה של חזקה שבחוק שעומדת לחובתו או במקרים שבהם הוא מבקש להסתייע בהגנה, שהוכחתה עליו מכוח לשון מפורשת של החוק. במקרים אלה, אם כוחן של הראיות אינו מאפשר הכרעה על פי "מאזן ההסתברות" לטובת גרסת הנאשם, ומשקלן ההוכחתי מצטמצם להעלאת ספק בלבד - שמא גרסת הנאשם היא הנכונה - לא יצא הנאשם ידי חובתו: באשר כל שעלה בידו הוא - להקים "ספק", וזה אינו מספיק כאשר הוא הנושא ב"נטל השכנוע".

במילים אחרות, אם יוכח כי הנאשם הינו בעל הרכב, יהיה על הנאשם לסתור חזקת אחריות בעל הרכב ברמת הוכחה של מאזן הסתברויות, דהיינו כי גרסתו הגיונית ומסתברת יותר מגרסתה של התביעה. (וראה תד', 2536/05 מ"י נ' נאסר מוחמד מפי כבוד סגנית הנשיא השופטת זוכוביצקי).

מהכלל אל הפרט:

טענת הנאשם שהרכב נגנב נדחתה, טענת אליבי של הנאשם נדחתה, אין חולק ואין עוררין כי הנאשם הייתה בעל הרכב האמור במועד העבירה, הוא מודה בכך. בכל אופן הנאשם לא הוכיח באופן פוזיטיבי מי נהג ברכב.

בפועל נסיבות המקרה שבפני מובילות למסקנה כי היה זה הנאשם שנהג ברכב - גם ללא חזקת הבעלות.

ראיות נסיבתיות

טוען ב"כ הנאשם כי המאשימה מנסה לבסס את האשמה על איכוני הטלפון כאשר לטענתו מדובר בראיות נסיבתיות שלא גוברות על התשתית עובדתית בעיקר לאור שלילת הקשר בין התאונה לניפוז השמשה וחוו"ד הבוחן.

ע"פ 2884/12 בימ"ש העליון כב' השופט הנדל (מתאריך 18.06.14) קבע:

"ראיות נסיבתיות הינן נבדלות מראיות ישירות. לצורך הוכחת הממצא העובדתי שמבוקש להוכיח על פי ראיות עמוד 28

נסיבות, נדרשת חוליה מקשרת, בגדר תהליך של הסקת מסקנות (ראו: ע"פ 9439/06 אברהם איפרגן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (10.4.2008); ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 227 (2002) (להלן: פרשת מקדאד); ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(6) 577, 586-587 (2003)). תנאי לקביעת ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבותיות הוא כי אותו תהליך של הסקת מסקנות מוביל למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד, המפלילה את הנאשם.

על בית המשפט לבחון את התרחישים האפשריים בהתאם לראיות הנסיבותיות, ולבדוק אם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב אף הוא עם חומר הראיות. מציאת תרחיש כזה מחייבת כמובן זיכוי של הנאשם, שכן נמצא שהמסקנה המרשיעה שוב אינה המסקנה ההגיונית היחידה. ואולם, על תרחיש חלופי זה להיות סביר. אין די באפשרות תיאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות, אלא נדרש כי התרחיש המזכה יהיה הגיוני וריאלי (פרשת מקדאד, עמ' 228; ע"פ 1250/07 אבו סולב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (13.12.07)). עיקרון זה מתחייב מתוך יסוד "הספק הסביר" המנחה את בית המשפט בהליך הפלילי (לעניין דוקטרינת "הספק הסביר" ראו: ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 644-645 (1993); ע"פ 7220/05 נימר נ' מדינת ישראל, פסקאות 26-28 (31.5.2007); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ה' (20.10.2010)). תרחיש חלופי אינו יכול לעורר "ספק סביר" במסקנות העולות מתוך מארג של ראיות נסיבותיות, אלא בהיותו בעצמו "סביר". השופט חשין ביטא את העיקרון בתמציתיות: "נאשם ייצא רשע בדינו רק אם כל חלופות - חוץ מהרשעתו - אין בהן יסוד של סבירות" (ע"פ 6251/94 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 121, 45 (1995)).

אם מתקיימת מסקנה אפשרית אחרת מתוך בחינת הראיות הנסיבותיות, שאין בה כדי הפללת הנאשם, גם אם מסקנה זו הינה פחות סבירה מהמסקנה המפלילה, אך היא בכל זאת בגדר הסביר ולא תיאורטי בלבד - דין הנאשם לצאת זכאי (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה (28.5.2007); ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.12.2004); ע"פ 11541/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (21.8.06)).

במקרה שלפנינו ישנם ראיות ישירות של עדים שראו את הרכב פוגע בהולך הרגל, ישנו עד שרשם את מס' הרכב.

במקום נמצאו סימני בלימה וכן סימנים כי הרכב טיפס על המדרכה.

הרכב נמלט מהמקום כך שלא ניתן היה לבדוק את הממצאים לקבוע את מנגנון התאונה.

אך המסקנה החד משמעית שעולה שהרכב פגע בהולך הרגל שהלך על השול ונמלט וזאת מבלי לעצור לבדוק את מצב הולך הרגל, להושיט לו עזרה להמתין למשטרה שתחקור את נסיבות התרחשות התאונה.

נוסף לכך האליבי של הנאשם קרס מאחר מאיכון הטלפון של הנאשם מצביע על כך שהיה סמוך למקום התאונה, סמוך למקום מציאת ברכב בעוד הנאשם טען שהיה בביתו.

לכן טענתו של נאשם בעניין גניבת הרכב עובר לתאונה נדחתה, לכן עובדתית אין תשתית עובדתית הגיונית אחרת מלבד גרסתה של המאשימה שהתבססה על ראיות מוצקות.

זכות השתיקה וחקירה מגמתית

הנאשם הסביר כי שמר על זכות השתיקה מאחר וחש שדיברו אליו בצורה מבזה ומאחר ועו"ד אמר לו לא לענות על שאלות (עמ' 151 ש' 11-13, ש' 17-18).

טען כי החליט לשמור על זכות השתיקה עקב התנהגות השוטרים אולם הוא מסר הודעה ראשונה, ורק לאחר התייעצות עם עו"ד שמר על זכות השתיקה לא הגיש תלונה במח"ש, אישר בחתימתו, ואינו זוכר אם ביקש לרשום את כל מה שהיה עמ' 154 ש' 12 ואילך).

בבש"פ 5588/12 קבע כבוד השופט הנדל

"זכות השתיקה כשמה כן היא - זכות. היא יונקת את כוחה מזכותו של אדם שלא להפליל את עצמו. עיון בפסיקה מגלה כי לצד החשיבות הניתנת לזכות השתיקה, אין המדובר בזכות מוחלטת. ליתר דיוק, זכות השתיקה היא מוחלטת, אך בשיטתנו הנאשם עלול לשלם מחיר בגין מימושה. כפי שציין השופט ס' ג'ובראן בבש"פ 7216/05 ויסאם אגבריה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.8.2005):

"אכן זכות השתיקה הינה זכות המוקנית לנאשם על-פי דין וכל נאשם רשאי לעשות שימוש בזכות זו - אולם במקרה שלנו העורר יכול היה בנקל להפריך את החשדות המיוחסים לו על ידי מסירת גרסה מפורטת מטעמו, אך הוא, מטעמים השמורים עימו, בחר שלא לעשות כן ודבק בזכות השתיקה. אם העורר היה מוסר את גרסתו למהלך האירועים, המשטרה יכולה הייתה לבדוק גרסה זו ולנסות לאמתה, ואם גרסתו הייתה מתאמתת, יש להניח, כי היה משוחרר ממעצר עוד מלפני זמן רב".

וכפי שציין השופט י' אנגלרד בבש"פ 1250/99 גבאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.3.1999):

"גם שתיקת העורר במשטרה, אשר לא נתן גרסאות מטעמו כנגד הגרסאות שמסרו המתלוננים, מחזקת את התשתית הראייתית לכאורה. על פי ההלכה הפסוקה, כאשר הנסיבות קוראות למתן הסבר מפי הנאשם, אשר ירחיקו מן המעשים המיוחסים לו, והוא נמנע מלעשות כן, מתחזקת גרסת התביעה (ראה, למשל, בש"פ 8948/96 בן שטרית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]). הסבריו של הסנגור אינם תחליף למסירת גרסה מפי הנאשם עצמו, ואין בהם כדי "לכרסם" בחומר הראיות".

לחץ בחקירה:

הנאשם מעלה טענות רבות בדבר התנהגות השוטרים בחקירה (עמ' 155 ש' 30-33, החקירה הייתה יותר מידי לחוצה ניסו להלחץ אותו (עמ' 158 ש' 1-4) הדבר אינו מתיישב עם עדותו שכמעט נרדם והחוקרים לא רגשו אותו (עמ' 156 ש' 1-4).

בע"פ 9710/10 קבע כבוד השופט גובראן:

"אין חולק כי חקירה משטרתית איננה נעימה, ודאי אינה קלה - ובפרט כזו שאינה מתמצית במפגש בודד בין הנחקר לבין חוקריו כמו במקרה שלפנינו. מן המפורסמות הוא כי היא מלווה בתחושות של לחץ וחרדה. יחד עם זאת, התנהגותו של המערער אינה מתיישבת עם התנהגות אותה ניתן לצפות מנאשם חף מפשע הזועק לחפותו"

בנוסף, מעלה ב"כ הנאשם טענה של מגמתיות בניהול החקירה מאחר ועת/2 שלח מזכר בו הוא מבקש לשלול התפרצות לרכב אומר מיד כי עת/14 בדק את הרכב בצורה מקצועית, ע"פ הכשרתו נחקר ממושכות וסיפק הסברים בלתי תלויים למסקנתו החד משמעית.

בנוגע לטענה כי החוקר אמר לנאשם להביא תיק וייתכן שייעצר אין אני רואה בכך מגמה כלשהי.

בנוסף מעלה ב"כ הנאשם טענה שלא קיבלו תלונתו של הנאשם שהרכב נגנב, גם אם אניח לטובת הנאשם כי לא נגבתה תלונתו לעניין גניבת הרכב, בפועל בוצעו פעולות על מנת לבחון את הטענה שהרכב נגנב.

מחדלי חקירה

ב"כ הנאשם מעלה טענה כי לא בוצעו בדיקות לפיתוח ט.א., בדיקות מעבדה DNA, בדיקת קופסת סיגריות ובדלי סיגריות שנמצאו במקום גניבת הרכב של הנאשם, בעניי זה נקבע בע"פ 411/04 כב' השו' בייניש:

"כפי שנזדמן לי לחדד את הסוגיה לאחרונה בעניין חזיזה, מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו [ראו למשל: ע"פ 7164/07 אלהוושלה נ' מדינת ישראל (11.8.2008), פסקה 8 והאסמכתאות הנזכרות שם; עוד ראו לאחרונה פסק דינו של השופט נ' סולברג בע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012), פסקה 23 והאסמכתאות הנזכרות שם]. יש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי חקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי אם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט [כן ראו פסק דינו של השופט נ' סולברג בע"פ 2489/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.2012), פסקה 25]. נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין [פסק דינו של השופט רובינשטיין בעניין אלחורטי, פסקה ז(2)]."

השופט רובינשטיין בעניין אלחורטי:

"התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא 'על התביעה

להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר [שם, פסקה ז(2)].

עוד הדגיש השופט רובינשטיין בעניין אלחורטי כי:

"במדינת חוק מתוקנת, כפי שמבקשים אנו להיות, הציפיה היא כי התביעה תפרוש בפני בית המשפט תשתית ראייתית רחבה, וכי בהדריכם את החוקרים על גורמי התביעה, הפרקליטות או התביעה המשטרית, לדרוש כי ככל הניתן לא תונח אבן רלבנטית שאינה הפוכה. חרף העומס המוטל על גורמי האכיפה אין מקום להתעלמות מכלל זה, והבקרה התביעתית צריכה לכלול אותו, ובמקרים רבים כך אכן קורה. יהיו איפוא מקרים חריגים שבהם תהא נפקות למחדלים כאלה, הן בבחינה מדוקדקת במיוחד של הראיות שהוגשו, והן - במקרים קיצוניים - אף מעבר לכך, בהנחת הנחות לטובת הנאשם, שמא נגרם לו עוול" [שם, פסקה ז(3)].

אומר מיד כי אין בטענות אלה של הנאשם כדי להוביל לזיכוי של הנאשם, שכן נפרשה בפני תשתית ראייתית חזקה ויציבה ואי ביצוע פעולות אלה לא מערער את התשתית שהונחה בפני.

סוף דבר

מכל הנימוקים הנ"ל הגעתי למסקנה כי התביעה הוכיחה מעבר כל ספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם על כן הגעתי למסקנה שיש להרשיע הנאשם בכל העבירות המיוחסות כתב האישום.

לאור כל האמור הנני קובעת כי התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום ואני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ה, 10 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.